

A l'annex de la Resolució 53-2 de la Junta de Governadors, columna de quota proposada, on diu: «9 Àustria. 1.873,3», ha de dir: «9 Àustria. 1.872,3». I on diu: «164 Tailàndia. 1.981,9», ha de dir: «164 Tailàndia. 1.081,9».

A l'annex M, apartat 2.b), incís ii) línia segona, on diu: «... a l'incís y) per...», ha de dir: «... a l'incís i) per...».

A l'annex M, apartat 4, línia segona, on diu: «... aquest annex z)...», ha de dir: «... aquest annex a)...».

A l'annex M, apartat 5, paràgraf b), línia quarta, on diu: «... assignacions i tinences...», ha de dir: «... assignacions o tinences...».

25933 *LLEI 36/1998, de 10 de novembre, de modificació de l'article 14, apartats primer i tercer, de la Llei d'enjudiciament criminal.* («BOE» 270, de 11-11-1998.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La disposició final primera del Codi penal vigent modifica, com se sap, el tenor del punt tercer de l'article 14 de la Llei d'enjudiciament criminal. Mentre en la seva versió anterior els jutges penals coneixien de les causes per delictes castigats amb una pena privativa de llibertat no superior a sis anys, aquesta disposició els atribueix «les causes per delictes menys greus».

Aquesta alteració de l'àmbit competencial dels jutjats penals ha repercutit inevitablement en les audiències provincials i ha multiplicat les causes de què han de conèixer fins a amenaçar amb un col·lapse imminent. No és difícil preveure que també es pot produir una repercussió notable en el nombre de recursos de què ha de conèixer la Sala Segona del Tribunal Suprem.

Una situació tan pertorbadora no ha deixat de ser advertida pel mateix Consell General del Poder Judicial, quan va tenir ocasió de manejar les primeres xifres sobre la incidència pràctica de la reforma al·ludida. Això el va portar fins i tot a postular «una ràpida modificació legislativa que deixi sense efecte la reforma recent de l'article 14 de la Llei d'enjudiciament criminal i restauri el sistema anterior de repartiment d'atribucions entre els jutjats penals i les audiències provincials».

No s'ha de descartar la conveniència d'elaborar una relació de matèries que, sense centrar-se només en la gravetat dels delictes o en la quantia de les penes, determini aquests àmbits competencials, com ja s'ha fet amb els judicis per jurat i s'ha proposat per a la jurisdicció contenciosa administrativa. Tanmateix, això es pot dur a terme amb més i més possibilitats d'encert quan —amb motiu d'una àmplia modificació de la Llei d'enjudiciament criminal— es pugui comptar ja amb més experiència i més dades estadístiques il·lustratives de la repercussió pràctica dels diversos tipus penals.

Cal doncs procedir a fer la modificació esmentada i a establir com a línia de separació competencial entre els jutjats penals i les audiències els delictes castigats amb penes privatives de llibertat de cinc anys.

Finalment, s'introdueix una modificació en l'apartat primer de l'article 14 de la Llei d'enjudiciament criminal, per tal d'adaptar la competència dels òrgans jurisdiccionals penals en matèria de faltes a la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal.

Article únic.

1. L'article 14, apartat primer, de la Llei d'enjudiciament criminal, queda redactat de la manera següent:

«Per conèixer i emetre sentència de judicis de faltes, el jutge d'instrucció. Tanmateix, coneix dels judicis de faltes tipificades en els articles 620, 626, 630, 631, 632 i 633 del Codi penal el jutge de pau del lloc on s'hagin comès.»

2. L'article 14, apartat tercer, de la Llei d'enjudiciament criminal, queda redactat de la manera següent:

«Per conèixer i emetre sentència de les causes per delictes als quals la Llei assenyali una pena privativa de llibertat d'una durada no superior a cinc anys, o una pena de multa de qualsevol quantia, o una altra de naturalesa diferent, tant si són úniques, conjuntes o alternatives, sempre que la durada de la pena no sigui superior a deu anys, així com per faltes, siguin incidentals o no, imputables als autors d'aquells delictes o a altres persones, quan la comissió de la falta o la seva prova estiguin relacionades amb aquells, el jutge penal de la circumscripció on s'hagi comès el delicte o el jutge central penal en l'àmbit que li és propi.

No obstant això, en els casos de competència del jutge penal, si el delicte és dels que s'atribueixen al tribunal del jurat, li correspon a aquest conèixer-ne i emetre'n sentència.»

Disposició transitòria única.

Aquesta Llei s'aplica a les causes que estiguin pendents en el moment d'entrar en vigor, sempre que, en el moment esmentat, encara no s'hagi dictat la interlocutòria d'obertura del judici oral.

Disposició final única.

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà d'haver estat publicada en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 10 de novembre de 1998.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

26345 *LLEI 37/1998, de 16 de novembre, de reforma de la Llei 24/1988, de 28 de juliol, del Mercat de Valors.* («BOE» 275, de 17-11-1998.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

Havent transcorregut més de deu anys des de la promulgació de la Llei 24/1988, de 28 de juliol, del Mercat de Valors, aquesta norma, expressió d'una de les reformes més importants experimentades pels nostres mer-